

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXVI. Varia animorum ab eodem sancto miracula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

sancti honor publicis latinis colebatur. Hic deformitatem filiolæ iniquissimè ferens mater, spem animo cepit, noui huius sancti meritis emendatum iri. Pergit in Societatis templum, orat magno affectu, petit à patribus paucillum gozipij quo foret tacta S. Ignatij tabula, domum redux familiam conuocat, iubet votis communibus secum poscere quod expetebatur; excacato filix oculo gozipium imponit, promittens S. Ignatio cereum, festique ipsius annuam celebrationem. Post quæ amoto gozipio, en cernit oculum restitutum, & nihilo quam ante fuerat minus vegetum, & viuacem; auditque filiolam conquerentem quod sibi tamdiu obscuro tegmine pressisset oculum, & prohibuisset à videndo: nempe cæcitatem vt poterat, sic pueriliter explicabat.

Habent animi, vt & corpora ægritudines suas, cæcutiunt, obmutescunt, surdescunt, febriunt, & interclusis facultatum muneribus iacent immobiles, provt vltro se vitiis, & perturbationibus variis mancipant; atque haud paulo gloriosius est, & prodigij mirabilioris reuocare illos ad sanum bonumque habitum, quam humorum corporum dissonos, natiuo concentui reddere, & membra perditæ instaurare: profus in hac parte admiranda omnino, & patravit Ignatius, & pergit nunc etiam patrare. Erat Romæ in obsequio Vrsinorum miles, qui ex tibia contracta iacens, sospitatore optauit Ignatium; eius ergo subscriptum Epistolæ nomen, affectæ parti vix applicuerat, & ecce vi pharmaci, quæ minus putauerat, sed quæ grauius dolebat ictus est. Cæpit enim obortis magna copia lacrymis (à quo erat alienissimus) præterita scelera detestari, Deoque supplicare non iam comminutæ tibix ossa committeret, sed vitæ in posterum erectæ gressus ad salutem recta dirigeret. Gandix anno 1602, flagitiosissimam feminam adeo sorbebat inueterata peccandi rabies, vt ne volens quidem, posse videretur ab impuro diuelli amasio. Hæc S. Ignatij effigiem ad lectum appendere monita, repente sic immutata est, vt exinde impurum exhorruerit criminis socium, nec eius conspectum ferre deinceps potuerit. Ibidem alteri qui non erat integrè confessus lethalia scelera, quinque in mentem reuocauit, quæ sua graui omiserat culpa. Quadam etiam Italiæ in vrbe vbi multi ex nostris dant literis operam, si quem mannae nausea vertisset ad repetenda Ægypti allia, moris fuit ex S. Ignatij reliquiis eius pectori apponere ad stabiliendum vacillans propositum, quo salubri tactu reualecebat vocationis primæ vigor, & cæpto itinere pergebant. Quo in genere plane singularis, fuit laici adiutoris correctio, Alfonsus Vela dicebatur; degebat in Collegio Baézano; in desertionem ita impudenter peruiaciam obstinabat, vt insanire magis ac furere, quam sollicitati à dæmone videretur: desertionis illecebra, quam crasso capiti subtilem, dolosus hostis obiectabat; cupiditas erat, multas quotidie precationi horas tribuendi, ex qua illud facile sequebatur, vt domesticæ operæ quicquid infumeret temporis iacturam arbitratus, vel exilis meriti laborem; impatientissime id obiret, suo ergo vnus vsus consilio, & fallaci serpentis deceptus sibilo.

XXVI.

Varia animorum ab eodem sancto miracula.

Adiutorem ad desertionem obstinatum, presentia sua obiectione reuocat.

sibilo, pro afflatu diuini spiritus, S. Francisci Ordine reformato Societatem mutare constituit, in idque animum vsque adeo fixit, vt rationes, non dicam expendere, sed ne auditu quidem vellet admittere, quibus illum periti diuinorum, & amicissimi, ad artes daemone introspiciendas inducebant; daemone scilicet, si excussum ex Societate, in qua locatus à Deo fuerat, semel in alium ordinem, fucatae quietis illicio traxisset, non defuturas alias quibus illinc item eum euerteret plausibiles strophas. Scribit ad Praepositum Generalem animi tædia in Societate, nouoque ad alia impulsus: sibi ratum esse ac deliberatum transire in Ordinem in quo mens diuinis vacaret tranquillius; proin sibi facultas concederetur abeundi. Sub hæc neque regulas videre, nec vitam legere sancti Fundatoris, sed exterminare cubiculo vtraque, & eorum loco in lectitandis B. Francisci annalibus totus esse, audito quin etiam vel S. Ignatij nomine, subsultare illi stomachus, & molestè ferre. Illas porro tot diei horas vt pronum illi erat, tantum abest orando insumeret, vt nec matutinæ meditationi statum tempus cum aliis daret. Quare illum Rector qui cum externis tunc confabulantem animaduertebat, ex eo petiit; cur ipse qui studio prolixius cæteris orandi dimitti volebat è Societate, ne tantum quidem quantum cæteri oraret? quo ille monito indignatus retrusit in cubiculum sese, & proiecta veste, cannabinam induit, sistensque se Rectori, ait ex quo Romam scripsisset supputatis diebus, non ambigere se, quin sibi facultas abeundi iam esset expedita & hæsurum se quidem in Collegio dum esset perlata; verum haud alia conditione quam seruorum, quæ tandem hominis intemperie potius quam tentationes, patres qui aderant illius miseratione commouerunt, inter quos fuit cui validissima ad figendam instabilitatem pondera expendenti, succurrit animus, curandum S. Ignatio illum committere. Igitur velut phreneticum, & medicis ac remediis dementer iratum S. Ignatio commendatum rogat miserum, ne grauetur saltem nomine gratiarum, Pater, & Aue quotidie in eius honorem recitare; quod etsi perleue non leui tamen negotio ex eo obtinet, nec mente meliori quam ad flagitantis importunas preces ab se amouendas. Recitandi promisso satisfacit illo ipso die, sed ita contemptim, vt esset peena quam gratia dignior. Emolliri se tamen illic miratur, & proteruum illud ac insolens obstinatissimæ leuitatis remittere, cui mutationis initio plurimum iratus: precum vice quas iterare debuerat, sibi ac precibus quas recitauerat indignatur, tentatque omni modo retundere motus illos quos videbat ad meliora consilia tendere. Verum quantumuis, & secum rixatus, & cum Deo luctatus, nunquam potuit animum sedare, nec auertere ab Societate qua se magis ac magis affici dolebat, ferebatque adeo impotenter, vt nocturnæ quietis momentum capere non posset. Surgens itaque in hortum profilit, ad laxandum sub dio pectus iactatione incondita, & clamoribus insanis, cum ecce tibi lucis pulcherrimæ circumfusus splendor medium illi Ignatium exhibet, sic vt posset illum manu contingere. Visi huius subita specie confusus, ianque alius à primo.

primo. Hanc, ait, Pater sanctissime Itane? & pro recitato semel; Pater, & Ave, tantum mihi abs te gratia ac boni? ad qua Ignatius, fili mi, intulit, paruo contentus sum, & sereno intuitu, miraque beneuolo dignatus, videri desit: atque hinc Alfonso humi prouolutus gaudens, & lacrimans noctis reliquum exigit. Mane aduolat ad Rectorem, postulationes damnat stultas, & fatuas, quibus tam proterue Societatem fatigasset, quas deinde poenis vlroneis grauibus eluere sategit, quoties vero in posterum, obiecta species, & S. Ignatij verba in mentem redirent, toties in lacrymas totus soluebatur.

Ioanni Parentio Mutinensi, annorum duodecim, puero, cruenta excretionis labor, tabida febris, & medicaminum diuturnus, biduum vitæ reliquerant, vt quidem medici diuinabant, credebaturque quantocyus animam acturus, cum à patruo suo Societatis Sacerdote inuisitur, doceturque votum Ignatio ad seruandam vitam nuncupare. Ille, promitto, inquit, Beate Ignati, si per te incolumis euasero, & Deo placuerit mentem religiosæ vitæ mihi iniicere, me Societatem initutum. Interea Romam ad sepulchrum tuum, beneficij monumentum ex argento missurum. Verborum hic fuit, & mali finis. Moritur febris, redit corpori vigor, surgit paulò post cum sodalibus pueris lufurus. Eidem cum triennio post cœnanti spina faucibus transuersa intercluderet animam, mater intuens singultantem, remedio quo nullum habebat præsentius succurrit. Fauces signat reliquiis S. Ignatij, adolescens mente Ignatium inuocat, moxque gestiens exclamat mater, spinam S. Ignatius, & periculum abstulit, & abstulerat reuera, nec enim aut illam eiecerat, aut deglutierat iuuenis, reperiri tamen diligenter quæsitæ non potuit.

Campi Gaiani rustica puella in agro Mutinensi, primum phrenitide, post mente quoque omnino capta est, atque vbi furor eam inuaderet, egebat custodia diligenti, ne manus aut sibi, aut aliis inferret. Huius vicem dolens Mutinensis Matrona, vsaque prudenter interuallo, quo mali accessus resederat, hortatur, vt semel quotidie oratione Christi, & Virginis salutatione S. Ignatij merita veneretur, seque ad hoc præstandum quamdiu viueret, voto apud Deum obstringat: vouet illa, seu mater potius præstituram se votum pro illa suscipit; demum à matrona reliquiis S. Ignatij signata ita conualefcit, vt nihil exinde phreneseos, aut emotæ mentis prætulerit.

Gaspar Marefcianus, Catanzari pauperum patronus, duobus filiis tutelarium ciuitatis indiderat nomina, Fortunati, & Vitaliani; tertio, si hunc susciperet, nomen seruabat Irenei; inter vrbis præsides tertij. Cum autem vxore partui vicina è nostris adiutor fortè domum intrasset, illa tertium hunc partum ei plurimum commendauit, vt felicem à Deo impetraret. Frater preces modestè pollicitus, significauit S. Ignatium in fortunandis partibus esse mirabilem, illum inuocaret, sponderetque se, si foret masculus Ignatij nomine dicturum, nisi quid fecus forsitan decreuisset. Promittit paritque feliciter, & ex promissi fide infantem vocat Ignatium; pater

G G g flocci

XXVII.

Febri tabidus sanatur.

XXVIII.

Stulta, menti restituta.

XXIX.

Respondet infans velle se vocari Ignatium.